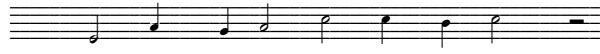

Zingen: Psalm 142:1

'k Riep tot *den HEER*' met luider stem;

Ik *smeekt'* en riep vol *angst* tot Hem.

'k Heb, voor Zijn *aangezicht*, mijn klacht

In *mijn benauwdheid voortgebracht*.

Gebed**Lezen: Psalm 142****Inleiding**

Op de laatste Jongvolwassenkring van dit voorbijgevoegen jaar mogen we met elkaar stilstaan bij de inhoud van Psalm 142. Deze Psalm bevat de inhoud van het gebed dat David tot God opzond, toen hij door Saul gedwongen was zijn toevlucht te nemen in een spelonk te Engedi of Adullam, en die hij naderhand in deze vorm opschreef. Matthew Henry verdeelt de Psalm in de volgende aandachtspunten:

1. De klacht die David voor God uit (vers 2, 3) over de listigheid, de sterkte en de boosaardigheid van zijn vijanden (vers 4,7) en de koelheid en onverschilligheid van zijn vrienden (vers 5).
2. De troost die hij vindt in God, Die zijn zaak kende (vers 4) en Die zijn Toevlucht was (vers 6).
3. Zijn verwachting dat God hem zou verhoren en hem zou verlossen (vers 7,8).
4. Zijn verwachting dat de rechtvaardigen zich met hem zullen verenigen in lofzeggingen (vers 8).

Wij zullen vers voor vers deze Psalm, die onderwijziging en gebed is, met elkaar doornemen. De Apostel Paulus zegt: “En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.” (Rom. 8:26). Dat het in ons leven gekend mag worden wat één van de discipelen zei tot de Heere Jezus: “Heere, leer ons bidden”(Lukas 11:1).

Vers 1: EEN onderwijziging van David, een gebed, als hij in de spelonk was.

Zoals jullie misschien wel weten is er nog een andere Psalm die door David is opgetekend toen hij voor Sauls aangezicht vluchtte in de spelonk. Dat is Psalm 57. De kanttekeningen verwijzen bij beide Psalmen naar de geschiedenis uit 1 Samuël 22. David was naar Achis, de koning van de Filistijnen, te Gath gevlucht vanwege Saul. David was zeer bevreesd voor het aangezicht van Achis en daarom veranderde hij zijn gelaat voor hun ogen en hij maakte zichzelf gek. Achis vroeg zich vervolgens af of hij aan razenden gebrek had? David ging toen vandaar en ontkwam in de spelonk van Adullam, zo lezen we aan het begin van 1 Samuël 22. En zijn broeders hoorden het en het ganse huis van zijn vader, en kwamen derwaarts tot hem af. En tot hem vergaderden alle man die benauwd was, en alle man die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot een overste over hen; zodat bij hem

waren omtrent vierhonderd mannen. Adullam betekent toevlucht. David mocht in de spelonk zijn toevlucht nemen, en ook zijn familie en bekenden. Maar nog heerlijker is dat David in God zijn Toevlucht mocht hebben. David mocht door de Heilige Geest deze Psalmen optekenen en hier zien we een kind van God in het hart. Voor David was waar geworden wat de Heere Jezus in een belofte zegt: “Ze hebben Mij gehaat en zullen ook u haten, ze hebben Mij vervolgd en zullen ook u vervolgen.” (Matth. 5:10-11, Luk. 21:17, Joh. 15:18-27).

David is een type van Christus maar ook een type van de Kerk. De Heere Jezus zegt over het vervolgen, haten en smaden van Zijn kinderen het volgende: “Verblijdt en verheugt *u*, want uw loon *is* groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten die vóór u *geweest zijn*.” (Matth. 5:12). Te lijden voor de zaak van Koning Jezus is een erezaak, waar we ons in mogen verblijden. De vraag is dan wat we hier van weten?

Die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt (Hebr. 12:6). Als we zonder kastijding zijn (Het Griekse woord *paideia* betekent eigenlijk een kastijding die de kinderen tot hun verbetering wordt aangedaan) dan zijn we een bastaard en geen zoon. Een zoon erft maar een bastaard derft de heerlijkheid Gods. Geen bastaard zal in de vergadering des HEEREN komen (Deut. 23:2).

David noemt deze Psalm een onderwijzing. Dat komt vaker voor als aanhef van een Psalm, wel 14 keer. Het Hebreeuwse woord *maskil* (onderwijzer) betekent die verstand geeft, verstandig maakt, dat is, een onderwijs- of leerpsalm; alzo genoemd vanwege de nodige en gewichtige leer die daarin begrepen is. Aldus de kanttekeningen bij Psalm 32.

Ook van dit onderwijs geldt wat de apostel Paulus zegt: “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is.” (2 Tim. 3:16). Het Griekse woord voor onderwijzing in dit vers is “*paideian*” en afgeleidt van *paideia*. Dus onderwijzing en kastijding in de twee teksten uit het Nieuwe Testament zijn hier synoniemen. Op grond van Gods Woord mogen we dus zeggen dat diegenen die de Heere onderwijst ook gekastijd worden en die gekastijd worden, worden tegelijk ook onderwezen. De Heere had David lief, het was de man naar Gods hart, en toch moest hij deze wegen van beproeving gaan. Het zijn de wijze wegen van de Heere, die niet altijd gezien worden als we er in verkeren, maar dat het na dezen verstaan wordt (Joh. 13:7). Tegelijk noemt David deze Psalm ook een gebed. Ook hierin ligt onderwijs voor het gebedsleven van Gods kinderen. Er staan veel gebeden in de Bijbel opgetekend. Denk aan het gebed van Salomo, Daniel, Jeremia, de Tollenaar, de Heere Jezus Christus en het volmaakte gebed gegeven aan de Kerk, het onze Vader. Laten we het gebed van David verder met elkaar overdenken.

Vers 2: Ik riep met mijn stem tot de HEERE; ik smeekte tot de HEERE met mijn stem.

In de grondtaal staat er voor roepen een woord wat vertaald kan worden met het uitschreeuwen voor God. In de King James staat “I am crying out”. In Jeremia 48:31 wordt het woord “krijten” gebruikt: “Daarom zal ik over Moab huilen, ja, om gans Moab zal ik krijten; over de lieden van Kir-Héres zal men zuchten.”. Het is dus aannemelijk dat het een roepen is met luider stem tot de HEERE, tot JAWEH, de IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL.

In het tweede deel van deze tekst staat dat David smeekte tot de HEERE. Voor het woord smeken staat in de grondtaal een woord wat ook gebruikt wordt bij het bidden om genade. Denk aan Job 9:15 waar staat dat Job zijn Rechter om genade zal bidden. Ook Mozes bad om genade om het beloofde land Kanaän in te mogen trekken (Deut. 3:23).

Dezelfde tekst (zonder het woord stem) vinden we in een andere Psalm van David, en wel in Psalm 30:9 waar staat: “Tot U, HEERE, riep ik; en ik smeekte tot de HEERE.” Nadat de HEERE Zijn aangezicht had verborgen voor David, werd hij verschrikt, en toen volgde het roepen en smeken van het 9^e vers. Dat is dus de toestand waarin David zich bevindt in deze Psalm, maar dus ook de toestand van David in Psalm 142. Het is nood.

Vers 3: Ik stortte mijn klacht uit voor Zijn aangezicht, ik gaf te kennen voor Zijn aangezicht mijn benauwdheid.

David stortte zijn klacht uit voor het aangezicht van de HEERE, net als Hanna dat deed toen ze Eli antwoordde: “Doch Hanna antwoordde en zei: Neen, mijn heer, ik ben een vrouw bezwaard van geest; ik heb noch wijn noch sterke drank gedronken, maar ik heb mijn ziel uitgegoten voor het aangezicht van de HEERE.” (1 Sam. 1:15). Het Hebreeuwse woord voor uitstorten betekent letterlijk uitgieten. Hanna goot haar ziel uit voor de HEERE zoals water wordt uitgegoten, en David doet dat hier ook als hij zijn klacht uitstort voor Zijn aangezicht. Ten dage van zijn benauwdheid zocht David de Heere. Het te kennen geven van zijn benauwdheid betekent zoveel als dat David in meditatie was. In Psalm 104:34 staat “Mijn overdenking van Hem zal zoet zijn.” Het woord overdenking is in het Hebreeuws hetzelfde woord als wat in dit vers voor “te kennen geven” wordt gebruikt. David mag de innige gemeenschap beoefenen met zijn God in het uitstorten van zijn klachten en het te kennen geven van zijn benauwdheid. De Heere belooft in Psalm 50:15: “En roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.”

Wat schenkt de Heere Zijn volk toch heerlijke beloften. Deze beloften worden wel ondervonden in de benauwdheden, want dan maakt de Heere ruimte. Denk bijvoorbeeld aan Psalm 4:2 waar staat: “Als ik roep, verhoor mij, o God mijner gerechtigheid. In benauwdheid hebt Gij mij ruimte gemaakt; zijt mij genadig en hoor mijn gebed.”

Er wordt tegenwoordig veel en gemakkelijk over de beloften Gods gesproken, waarbij men echter vergeet dat er voor deze beloften plaats gemaakt moet worden in een weg van benauwdheden, van onmogelijkheden. De Bijbel onderwijst ons ook in Spreuken 17:17 met de woorden: “Een vriend heeft te allen tijde lief, en een broeder wordt in de benauwdheid geboren.” Deze tekst geldt zowel voor het natuurlijke leven onderling, in de gemeenschap der heiligen, maar geldt bovenal ook de Broeder Jezus Christus, Die in benauwdheid geboren wordt. Hem leren we kennen in de benauwdheid van het hart, als alle hoop ons gans ontvalt en niemand voor onze ziel zorgt (Psalm 142:4 berijmd). Een volk dat in duisternis is gezeten zal een groot licht opgaan (Luk. 1:79). Is het ware Licht al in onze harten opgegaan? Weten we van de benauwdheid van het hart vanwege onze zonden en ongerechtigheden, vanwege ons gruwelijke ongelooft?

Gods kind, en hier David, heeft na ontvangen genade vele benauwdheden vanwege zijn zonden, maar ook vanwege de bestrijders van buiten. De satan zal altijd trachten om ze ten val te brengen. Hier zien we dat in de vervolging van David door Saul. David heeft eens gezegd: *O God! verlos Israël uit al zijn benauwdheden* (Psalm 25:22). En wat een verschrikkelijke benauwdheid kan het deel van dat volk zijn. David zegt weer op een andere plaats: „De benauwdheden mijns harten hebben zich wijd uitgestrekt.” Maar om in al die geestelijke benauwdheden verwaardigd te worden door het geloof tot die Christus de toevlucht te nemen, Die in al de benauwdheden met Zijn volk benauwd is geweest, maar hen ook verlost, hen stellend in de ruimte.

Het genadeleven kent vele dagen van duisternis (Prediker 11:8), maar uit die alle redt de Heere. Zelfs de duisternis van de dood, de laatste vijand, is verslonden door de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus. Dat wordt zo uitnemend beschreven in 1 Korinthe 15.

Vers 4: Als mijn geest in mij overstelpt was, zo hebt Gij mijn pad gekend. Zij hebben mij een strik verborgen op de weg dien ik gaan zou.

Het Hebreeuwse woord voor geest wordt ook wel vertaald met ziel. Je vindt dat ook terug in Psalm 77:4 waar Asaf optekent: “Dacht ik aan God, zo maakte ik misbaar; peinsde ik, zo werd mijn ziel overstelpt.” De Heilige Geest wordt ook in het Oude Testament met dit Hebreeuwse woord aangeduid. “Toen zei de HEERE: Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, dewijl hij ook vlees is; doch zijn dagen zullen zijn honderd en twintig jaar.” (Gen. 6:3). Het gaat in deze Psalm over het innerlijk dat door Gods Geest is vernieuwd.

Het gaat hier dus niet over het verdorven innerlijk wat de oude mens wordt genoemd. Het is het zuchten wat door de Heilige Geest in de harten van Gods kinderen wordt gewerkt.

Is er dan geen verschil tussen geest en ziel? In het laatste vers van deze Psalm wordt ook over ziel gesproken. Ziel kan echter ook persoon of leven betekenen. Een persoon is lichaam en ziel. Dat is het in het vijfde en laatste vers van deze Psalm. Denk ook aan Exodus 1:5 waar staat “Al de zielen nu, die uit Jakobs heup voortgekomen waren”. In Psalm 84:3 wordt gesproken over mijn hart en mijn vlees: “Mijn ziel is begerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des HEEREN; mijn hart en mijn vlees roepen uit tot den levenden God.” Met hart wordt hier ziel bedoeld en met vlees het lichaam. Dus de gehele persoon.

In het Nieuwe Testament wordt ook gesproken over geest en ziel: “En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.” (1 Thess. 5:23). De kanttekeningen schrijven hierbij: “Door het woordje geest wordt bekwaamelijk verstaan het verstand van de mens, en door het woord ziel de wil en genegenheden, en door het lichaam de leden zelf, waardoor hetgeen het verstand beraamt en de wil besluit, eindelijk wordt uitgevoerd; gelijk dergelijk onderscheid bijna ook te zien is in de woorden van Christus, Matth. 22:37, Luk. 10:27. Want hoewel de mens maar één ziel heeft, zo zijn in dezelve nochtans verscheidene krachten, die omdat zij alle in de natuurlijke mens zijn verdorven, Ef. 4:17, 18, alzo alle door de Geest Gods moeten vernieuwd en geheiligd worden.”

De kanttekeningen schrijven bij dit 4e vers dat, hoewel David niet wist waarheen hij zich zou keren of wenden, de HEERE het wel geweten heeft, hem wijzende een weg en middel om aan Sauls bloeddorstige handen te ontkomen. De HEERE kent van verre alle gedachten van de mensen. Psalm 139 beschrijft Gods alwetendheid zeer nauwgezet. David wist van de uitredingen van de Heere. Matthew Henry schrijft hierbij dat het David vertroostte, te midden van deze klachten waarop hij op het punt stond te bezwijken, dat de Heere zijn pad heeft gekend. Het was Davids genoeg te bedenken dat Hij het kent. Het betekent dat de Heere hem beschermde, bewaarde en beveiligde. Zie Psalm 31:8 en Deut. 2:7. De HEERE kende het wandelen van Zijn volk door de woestijn en zorgde dat hen niets ontbrak.

In de 3^e boetpsalm spreekt David ook over de strikken die door de vijanden gelegd worden: “En die mijn ziel zoeken, leggen mij strikken, en die mijn kwaad zoeken, spreken verdervingen; en zij overdenken de ganse dag listen.” (Psalm 38:13). In 1 Petrus 4:12-16 staat een gedeelte tot bemoediging voor Gods bestreden kinderen: “Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwam; Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om de Naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, Hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, Hij wordt verheerlijkt. Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een die zich met eens anders doen bemoeit; Maar indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele.”

Calvijn tekent bij dit vers aan: “Door deze woorden wordt ons geleerd dat, hoewel het geschiedt, dat wij na alle middelen beproefd te hebben, toch volstrekt niet verder zijn gekomen, het ons genoeg moet zijn, dat ons leed God niet onbekend is, en dat Hij Zich verwaardigt zorg voor ons te dragen, gelijk ook Abraham gezegd heeft: De Heere zal het voorzien (Gen. 22 : 8). David heeft diezelfde regel gevolgd toen hij, omgeven zijnde door de duisternis van de dood, de ogen sloot en zich in Gods hand heeft overgegeven om door zijn vaderlijke voorzienigheid te worden geleid.”

Vers 5: Ik zag uit ter rechterhand, en zie, zo was er niemand die mij kende, er was geen ontvlieden voor mij; niemand zorgde voor mijn ziel.

Op dit moment is David alleen. Allen hebben hem verlaten. Iedereen schuwde hem. Hij zag uit ter rechterhand naar een voorspraak, Psalm 109: 31, de een of andere vriend, die een goed woord voor hem zou spreken. “Want Hij zal de nooddrufte ter rechterhand staan, om *hem* te verlossen van degenen die zijn ziel veroordelen.” (Psalm 109:31). “Uw hand zij over de Man Uwer rechterhand, over des mensen Zoon, Dien Gij U gesterkt hebt.” (Psalm 80:18). Mensen waren er niet om David te helpen, niemand zorgde voor zijn ziel. Er was nog maar één uitkomst. Het te verwachten van de Voorspraak Gods, van de rechterhand Gods, van Christus Die de Man Zijner rechterhand wordt genoemd. De rechterhand Gods betekent gerechtigheid (Psalm 48:11), heil (Psalm 60:7), ondersteuning (Psalm 63:9). David ziet niet uit ter linkerhand. “Het hart des wijzen is tot zijn rechter-, maar het hart eens zots is tot zijn linkerhand.”, aldus Salomo in Spreuken 10:2. Waar zien wij heen?

De Heere richt het hart in de benauwdheid ter rechterhand, tot Christus. Ook dit vers kunnen we betrekken op Christus, Die door alle mensen verlaten werd, zelfs door Zijn eigen discipelen (Matth. 26:56) en Die de pers alleen heeft getreden. “Ik heb de pers alleen getreden en er was niemand van de volken met Mij, en Ik heb hen getreden in Mijn toorn en heb hen vertrappt in Mijn grimmigheid, en hun kracht is gesprengd op Mijn klederen en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld.” (Jesaja 63:3). Christus is deze weg vrijwillig gegaan. Hij heeft gezegd tegen Zijn Vader: “Zie, Ik kom, om Uw wil te doen...” (Psalm 40:8-9).

Vers 6: Tot U riep ik, o HEERE; ik zei: Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden.

Het woord toevlucht vinden we veel in de Psalmen (14:6, 62:7, 71:7, 91:2, 91:9, 94:22). Hier staat het met een hoofdletter, hetwelk betekent dat de HEERE God er Zelf mee bedoeld wordt. In Psalm 73:28 wordt het vertaald met een betrouwen zetten op de Heere HEERE. Matthew Henry tekent bij deze tekst aan: “Liefhebbers en vrienden stonden van verre, en het was nutteloos om tot hen te roepen, ‘Maar,’ zegt hij, ‘Tot U riep ik, o Heere! tot U, die mij kent en voor mij zorgt, als niemand anders het wil, Gij zult mij begeven noch verlaten, al doen de mensen het ook’, want God is standvastig in Zijn liefde. David deelt ons mee wat hij in de spelonk tot God heeft gezegd: ‘Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land van de levenden. Ik reken er op dat Gij dit voor mij zijn zult, mijn Toevlucht om mij er voor te behoeden om rampzalig te zijn, mijn Deel om mij gelukkig te maken. De spelonk, waarin ik mij bevind, is slechts een armzalige toevlucht, Heere, Uw naam is de sterke Toren, waar ik heenloop, daarin alleen acht ik mij veilig. De kroon, waarop ik hoop, is slechts een armoedig deel, ik kan nooit denken goed voorzien en verzorgd te zijn voordat ik weet dat de Heere mijn Deel is, het deel mijner erve en mijns bekers.’ (Psalm 16:5)

Zij, die in oprechtheid de Heere tot hun God nemen, zullen Hem beide als een Toevlucht en een Deel algenoegzaam (d.i. volkomen toereikend) bevinden, zodat, gelijk geen kwaad hen zal schaden, ook geen goed hen zal ontbreken; en zij kunnen in nederigheid aanspraak maken op hun Deel. Heere, Gij zijt mijn Toevlucht en mijn Deel. Al het andere is slechts een toevlucht van leugens en een deel zonder waardij. Gij zijt dit in het land van de levenden, zolang ik leef en ben, hetzij in deze wereld of in een betere. Er is genoeg in God om te voorzien in al de behoeften en noden van deze tegenwoordige tijd; wij leven in een wereld van gevaren en gebrek; maar welk gevaar behoeven wij te vrezen, indien God onze Toevlucht is, of welk gebrek, als Hij ons Deel is. De hemel, die alleen verdient het land van de levenden genoemd te worden, zal voor alle gelovigen beide een toevlucht en een deel zijn. Daar zal God zijn Alles en in allen.”

Is de HEERE in Christus Jezus ook al onze Toevlucht en ons Deel geworden? Is het waar geworden in onze ziel wat de Heere Jezus sprak tot Zijn discipelen: “Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.” (Johannes 20:17). De Heere spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft.

Vers 7: Let op mijn geschrei, want ik ben zeer uitgeteerd; red mij van mijn vervolgers, want zij zijn machtiger dan ik.

Het begin van dit vers vinden we in nog enkele Psalmen terug. Merk op mijn geschrei (Psalm 17:1), hoor mijn geschrei (Psalm 61:2), neig Uw oor tot mijn geschrei (Psalm 88:3), O HEERE! laat mijn geschrei voor Uw aanschijn genaken (Psalm 119:169). De reden van het geschrei tot God wordt na het woordje “want” aangegeven: ik ben zeer uitgeteerd. Het woord “uitgeteerd” vinden we nog een keer terug in de Psalmen, en wel in de bekende Psalm 116 en daarvan vers 6: “De HEERE bewaart de eenvoudigen; ik was uitgeteerd, doch Hij heeft mij verlost.” De kanttekeningen verklaren bij “uitgeteerd” dat het betekent “uitgemergeld” of “dun geworden”. De oorzaak van zijn geschrei was dat zijn verderf zeer nabij was.

Het tweede deel van dit vers begint met de bede of de HEERE hem wil redden van zijn vervolgers, want ze zijn machtiger dan David. Er zijn dus meerdere vervolgers die hem naar het leven staan. In Davids ogen zijn ze machtiger dan hij. Matthew Henry zegt het volgende bij deze tekst: “Wij kunnen dit geestelijk toepassen. De zielen van de Godvruchtigen zijn vaak in de engte door twijfelingen en vrees, als verstijfd en verlamd door de zwakheid van het geloof en het heersende bederf. Dan is het hun plicht en belang om zich tot God te wenden, en Hem te bidden om hen in vrijheid te stellen, hun hart te verruimen, opdat zij de weg van zijn geboden lopen.”

Vers 8: Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uw Naam te loven; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij wel bij mij zult gedaan hebben.

Voer mijn ziel uit de gevangenis. Met “mijn ziel” wordt hier bedoeld “mijn persoon”. Hij smeekt om uit de gevangenis gevoerd te worden. Zo was de ervaring van David. Wij verkeren van nature ook in de gevangenis. Die gevangenis bestaat uit de geestelijke dienstbaarheid aan de zonde en de duivel. De Heere Jezus zegt in Lukas 11:21: “Wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede.” Zo verkeren wij van nature in een valse vrede en de duivel bewaart onze hof. Maar als de vrede wordt opgezegd door het overtuigende werk van de Heilige Geest dan worden we gewaar een gebondene te zijn in de ruisende kuil, waaruit we onszelf niet kunnen verlossen. Het verderf is dan zeer nabij (en dat naar recht). We hebben onszelf in de drievoudige dood gestort en de HEERE is rechtvaardig als Hij ons voor eeuwig zou doen neerzinken in de helse smarten. Wat is het toch een wonder van eenzijdige liefde dat de HEERE bij monde van Jesaja spreekt in hoofdstuk 42:6-7: “Ik, de HEERE, heb U (d.i. Jezus Christus) geroepen in gerechtigheid, en Ik zal U bij Uw hand grijpen; en Ik zal U behoeden, en Ik zal U geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen, om te openen de blinde ogen, om de gebondene uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis hen die in duisternis zitten.” Zie ook Jesaja 49:9 en 61:1, Lukas 4:18 en Hebreëen 2:14-15. De Heere Jezus heeft het allerdiepste lijden vrijwillig op Zich genomen. De straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem.

Maar in deze Psalm smeekt David, die al gerechtvaardigd is en de Heilige Geest deelachtig is, om uitvoering uit de gevangenis. Hoe moeten we dit dan bezien? Ook Gods kinderen kunnen een gevangenis ervaren in het leven, nadat ze de vergeving der zonden hebben ontvangen door de toegerekende gerechtigheid van Christus aan hun ziel toegepast. Ze hebben geen gemakkelijke reis naar het hemelse Jeruzalem. Het gaat door lijden naar heerlijkheid. Ze zullen de voetstappen drukken van de Heere Jezus. “Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?” (Lukas 24:26). “Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen.” (1 Petrus 4:13).

Wat is het doel wat David op het oog heeft? Om Uw naam te loven. Matthew Henry zegt hierbij: “Voer mijn ziel uit de gevangenis, niet opdat ik dan van mijzelf en mijn vrienden zal kunnen genieten en gerust en op mijn gemak zal kunnen leven, nee, ook niet opdat ik dan

mijn land zal kunnen beveiligen, maar om Uw naam te loven. In al onze gebeden tot God om verlossing uit ellende en benauwdheid moeten wij daar het oog op hebben, dat wij er gelegenheid door hebben om God te loven en tot Zijn lof te leven. Dat is het heerlijkste in tijdelijke zegeningen, dat zij ons van stof voorzien tot lof en ons de gelegenheid bieden om de uitnemende plicht van God te loven te volbrengen.”

Paulus kon ook uit ervaring spreken over gevangenissen, zowel letterlijk als ook geestelijk. Denk bijvoorbeeld aan wat hij spreekt in 2 Korinthe 1:8-11: “Want wij willen niet, broeders, dat gij onwetende zijt van onze verdrukking die ons in Azië overkomen is, dat wij uitnemend zeer bezwaard zijn geweest boven onze macht, alzo dat wij zeer in twijfel waren ook van het leven. Ja, wij hadden al zelf in onszelf het vonnis des doods, opdat wij niet op onszelf vertrouwen zouden, maar op God, Die de doden verwekt; Die ons uit zo grote dood verlost heeft en nog verlost; op Welken wij hopen, dat Hij ons ook nog verlossen zal; Alzo gijlieden ook mede arbeidt voor ons door het gebed, opdat over de gave, door vele personen aan ons teweeggebracht, ook voor ons dankzegging door velen gedaan worde.”

“De rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij wel bij mij gedaan zult hebben”, besluit David deze Psalm. De rechtvaardigen zijn de godzaligen. Die zijn rechtvaardig in de Rechtvaardige. Ze zullen David omringen. De kanttekeningen schrijven hierbij: “ Of kroonswijze mij omsingelen , namelijk om mij met verwondering aan te zien, en om U, o Heere, met mij te loven en te danken voor de wonderbaarlijke verlossing en genade aan mij bewezen.” Het wel doen waar David van spreekt wil zeggen: “Als Gij mij tot rust en tot een gelukkige stand zult gebracht hebben.” We kunnen deze tekst ook toepassen op Christus, de meerdere David. Allen die Hem gegeven zijn van de Vader zullen Hem omringen in de eeuwige gelukzaligheid, omdat de Vader bij Hem wel gedaan heeft. De Heere Jezus is na zijn diepe vernedering uitermate verhoogd. Zijn Vader heeft Amen gezegd op het werk van Zijn Zoon die het heeft uitgeroepen: “Het is volbracht”. En daarom is er een volk, samen met David, dat mag uitzingen:

Maar (blij vooruitzicht dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.

Zingen: Psalm 142:2 en 4

Als mij *geen hulp of uitkomst* bleek,
Wanneer *mijn geest* in *mij bezweek*,
En *overstelp*t was door *ellend'*,
Hebt *Gij, o HEER'*, mijn *pad* gekend.

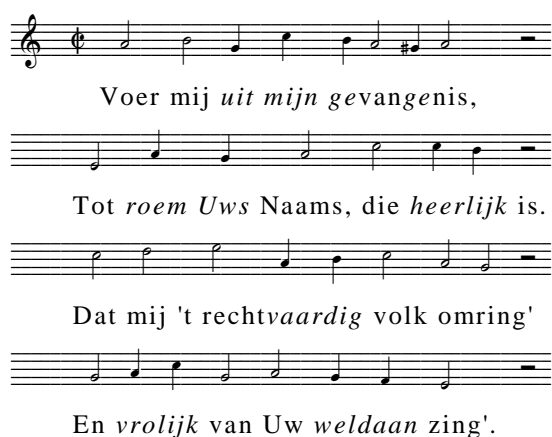

'k Wou vluchten, *maar kon nergens* heen,
Zodat *mijn dood* voorhanden *scheen*,
En alle *hoop* mij gans *ontviel*,
Daar *niemand* zorgde voor *mijn* ziel.

Pauze

Vragen:

1. Wat is bidden?
2. Leert nood bidden? Indien “ja” geef enkele voorbeelden. Indien “nee” geef enkele voorbeelden. Of is het ja en nee?
3. Een predikant heeft eens gezegd: “Persoonlijk was het vaak benauwd omdat het niet benauwd was.” Verstaan jullie wat hij hiermee bedoelde te zeggen?
4. De Heere redt Zijn volk uit de benauwdheden. Noem enkele voorbeelden uit de Bijbel?
5. Gods kinderen worden gehaat en gesmaad en lijden omdat ze niet meer zijn dan hun Meester Jezus Christus. We kunnen echter ook lijden als een kwaaddoener. Wat is dat? Noem eens een voorbeeld?
6. Voor Gods kinderen worden gedurig strikken gespannen door de boze. Noem eens enkele Bijbelse voorbeelden? En wat heeft de Heere Jezus ervaren?
7. Noem eens voorbeelden uit de Bijbel die betrekking hebben op de linker- en de rechterhand (van God)?
8. Waar lopen de benauwdheden, angsten, vervolgingen, verzoeken op uit?

Zingen: Psalm 142:7

Voer mij uit mijn gevangenis,
 Tot roem Uws Naams, die heerlijk is.
 Dat mij 't rechtvaardig volk omring'
 En vrolijk van Uw weldaan zing'.

Dankgebed